

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2000. december 31.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

8. VÉDELEM ÉS SZABADÍTÁS

Lekció: Jak 1,12-18

Alapige: Mt 6,13

És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, kinek esztendőik nincsenek létedben, a te nagy nevedet hívtuk segítségül ennek az elmúló évnek első reggelén, és téged áldunk most, az utolsó napján. Valljuk, Urunk, hogy valóban az égig ér hűséged, és a felhőkig a te irgalmad. Hálásan köszönjük, hogy nem bűneink szerint cselekedtél velünk, és nem fizettél álnokságaink szerint.

Köszönjük felsorolhatatlanul sok ajándékodat. Köszönjük, hogy tapasztalhattuk: azoknak, akik téged szeretnek, minden javukra van. Köszönjük, hogy a próbákkal is a mi javunkat munkáltad. Köszönjük, hogy világított számunkra igéd. Azért is téged áldunk, ha komolyan vehettük azt, ha volt lelki szomjúság a szívünkben, és ha az igének engedelmeskedve élhettünk.

Bocsásd meg, ha nem így volt. Bocsásd meg, ha még mindig azt hisszük, hogy nálad nélkül bármit cselekedhetünk, Urunk Jézus Krisztus. Annál inkább hálásak vagyunk, hogy most ennek az évnek utolsó napján is magad eléd engedsz, magad elé hívtál. Köszönjük, hogy te magad vársz itt minket, és ajándékokkal akarsz meggazdagítani.

Segíts minket, hogy valóban rád figyeljünk most. Könyörülj meg rajtam, hogy azt mondjam, amit te üzensz mindnyájunknak. Hiszük, Urunk, hogy a te beszéded lélek és élet, és nekünk mindnyájunknak erre van szükségünk ebben a lelketlen és halott világban.

Könyörülj meg rajtunk, és segíts a te világosságodba állni, ott a te színed előtt eljutni helyes önismeretre. De hadd ismerjünk meg téged is egyre jobban annak, aki valójában vagy és így hadd tudjunk tisztelni és bízni benned.

Kérünk, töltsd meg tartalommal ezt a csendes órát. A te szent jelenlétedben hadd lehessünk mindnyájan. Ítéld és oldozz fel. Törj össze, ha kemények vagyunk, és emelj fel

8. VÉDELEM ÉS SZABADÍTÁS

elesettségünkől, de mindenképpen munkálkodj bennünk mentő szeretetteddel, újjáteremtő hatalmaddal, míg nem kiábrázolódik bennünk a Krisztus. Őhöz hadd váljunk hasonlóbbakká most a hallott és befogadott ige által is.

Ámen.

Igehirdetés

Az utóbbi vasárnapokon a Mi Atyánk egy-egy mondatát tanulmányoztuk. Így érkeztünk el ma az utolsó kéréshez: Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Nem tudom, ki emlékszik még arra, hogy miről volt szó ennek az évnek az első istentiszteletén? Meglepődtem, amikor rá kellett jönnöm, hogy hasonló igével indított minket Isten. Akkor a bibliaolvasó kalauz szerint a napi igénk Jézus megkísértésének a története volt. Láttuk akkor, hogy milyen valóságos hatalom a Sátán, hogy még Jézust is megpróbálta letéríteni az engedelmesség útjáról.

Láttuk, hogy a kenyér, a hatalom és a siker mennyire állandó kísértést jelentenek mindannyiunk számára, és csodáltuk Megváltónknak a határozottságát, amivel egyértelműen ellenállt minden ördögi csábításnak. Persze, mondtuk akkor, neki könnyű volt győzni, mert mérhetetlenül erősebb, mint a Sátán, a mi helyzetünk nehezebb. Éppen az Ő ellenállásával és egész magatartásával példát ad nekünk is, kísértések között járó embereknek, hogy mi az, ami győzelemre segíthet. Láttuk, hogy az: ragaszkodott mindvégig az Atyához, ezen belül küldetéséhez, és ragaszkodott a Szentíráshoz. Semmi nem kellett Jézusnak, amit az ördög kínált, és minden támadására igével válaszolt. Mindhárom válasza így kezdődik: Meg van írva... — és idézte a Szentírást.

Nem tudom, mennyire figyeltünk oda, mivel indított minket a mi Urunk erre az évre, és milyen kísértések között vezetett utunk. Nem tudom, kinek milyen lelki harcai voltak. Milyen bukások, vagy milyen Istentől ajándékba kapott győzelmek sze-

gélyezik az utunkat, amit megtettünk. Nem tudom, ott van-e bennünk valóban ez a kemény, átgondolt, határozott ellenállás mindazzal szemben, ami ördögi, és ez az eltökélt ragaszkodás mindahhoz, amit a mi Atyánktól kaptunk eddig, és amit Ő ígért a továbbiakban. Nem tudom, használtuk-e az ígét mint fegyvert, és tudunk-e vele győzelmesen harcolni. Jobban ismerjük-e ma a Bibliát, mint egy évvel ezelőtt? Mindezekre a kérdésekre Isten látja, mi a becsületes válasz a szívünkben.

Mindenesetre nem tarthatjuk véletlennek, hogy az esztendő utolsó istentiszteletén Isten ugyanazzal akar eligazítani bennünket, mint amivel elindított erre az évre. Jézusnak ezt a kérését adja a szívünkbe és a szánkba: ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.

Jézus ezzel a kéréssel háromirányú cselekvésre szólítja fel Isten gyermekeit: ismerjük fel a gonoszt minél előbb és iszonyodjunk tőle, ismerjük meg a magunk szívét és ragaszkodjunk a mi Atyánkhöz, akit megszólítottunk az imádság elején, és ismerjük meg a mi Atyánkat egyre jobban, mert akkor tudunk benne bízni a gonosz mindenféle támadása közepette. Hogyan engedelmessékedhetünk ennek a három felszólításnak?

Az első tehát így hangzik: Ismerjük fel a gonoszt, amikor támad, és irtózzunk tőle.

Akinek a szemét Isten már kinyitotta a lelki valóság látására is, annak nem kell bizonygatni, hogy a Sátán személyes hatalom. Minden rossznak, gonosznak a forrása, a szerzője, aki szakadatlanul támadja Isten gyermekeit. Azt akarja, hogy bizalmatlanokká váljunk mennyei Atyánkkal szem-

ben, hogy elszakadjunk tőle, hogy szembe forduljunk vele, és így magunkra maradjunk, kiszolgáltatva őneki. Hol a gyenge pontjainkon támad, hol pedig ott, ahol erősnek hittük magunkat, hogy elbizakodottá tegyen, aztán elbuktasson.

Általában valami jót kínál fel. Évának azt kínálta, hogy olyan lesz, mint Isten, ha enged az ördögnek. Jézusnak kenyeret kínálta, miután hosszú ideig nem táplálkozott. Aki azonban elhiszi, hogy az valóban jó, amit ő kínál, az már csak későn eszmél és áldozatává vált. Arra épít mindig, ami bennünk a régi természet. A mi emberi kívánságainkra, sokféle kielégítetlenségünkre, régi természetünk tulajdonságaira.

Az a nagy bajunk, hogy támadhatók, kísérthetők vagyunk. Olyan vár az életünk, amit amikor a gonosz támad, mindig talál benne egy árulót, és az áruló összejátszik vele. Ez a mi régi természetünk, ami megmarad az újjászületés után is, csak nem uralodik többé — ahogy a Bibliában olvassuk. Mindig kész minden bűnre, minden Istennel szembeni akcióra. Ezért bátorít Jézus sokszor, hogy legyünk éberek és ismerjük fel minél előbb az ördögi támadást, és mondjunk arra nemet először is, másodszor is, ötödször is, tizedszer is, mert szívós az ellenség, újabb és újabb változatokban ostromolja Isten gyermekeit.

Nagy baj, ha valaki lebecsüli a Sátán hatalmát. Ugyanilyen nagy hiba az is, ha nem ismerve őt túlbecsüli, és elfelejti, hogy ez a mi ősellenségünk legyőzött ellenség. Jézus a kereszten lefegyverezte, és bátran mutogatta, diadalt aratott rajta — ahogy a Kolosséi levél második részében olvassuk.

A legnagyobb baj azonban az, ha Isten gyermeke titkon cinkosává szegődik az ellenségnek, ami azt jelenti, hogy nem mond neki minden esetben azonnal egyértelmű nemet, és nem tiltakozik a támadása ellen, hanem eljátszik a tőle kapott gondolatok-

kal, gondolkozni kezd az ördögi ajánlaton. Úgy gondolja, hogy egyszer-egyszer kivételt is tehet, és megengedhet magának bármit, ami Isten akaratával ellenkezik.

Aki talpon akar maradni mint Isten gyermeke, és növekedni akar a hitben és új életben, annak újra és újra szívből, őszintén, szenvedélyesen el kell tudnia mondani ezt a kérést: ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól. Akinek ez nem szenvedélyes kérése, az arról tett bizonyosságot, hogy még nem Isten gyermeke. Következésképpen nem látja az ellenséget, nem érzi a maga veszélyeztetett állapotát, nem akar védekezni, sőt örül a jó tanácsoknak, az ördögi kínálatnak, a segítségnek, az ajánlatoknak. El is fogadja azokat, és emiatt bűnt bűnre halmoz.

Az első tehát, amire Jézus figyelmeztet: ismerjük fel a gonoszt, tartsuk az ellenséget minden esetben ellenségnek, és iszonyodjunk tőle.

A másik, hogy ismerjük meg önmagunkat, és annál inkább ragaszkodjunk a mi győzelmes Urunkhoz. El ne felejtjük, amire Pál apostol figyelmeztet, hogy aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Vegyük komolyan, amit Jeremiás így mond: csalárdabb a szív mindennél, kicsoda ismerheti azt. Mert csakugyan az a mi nagy bajunk a kísértések között, hogy áruló van a várban. (1Kor 10,12, Jer 17,9)

Ha a mi életünk olyan lenne, mint egy sima gömb, akkor nem lenne rajta fogása az ördögnek. Viszont a mi őemberi természetünk sok kinövése kiváló fogantyúként szolgál az ő számára. Nagyon ért ahhoz, hogyan kell valakinek az indulatait felgerjeszteni, hogy kell a haragját megerősíteni, az érzékiségét felkorbácsolni, vagy egyszerűen csak félelmet ültetni a szívébe.

Jézusnak ilyen gömb élete volt. Olyan szép az, amit a tanítványaitól búcsúzva mond nekik: „Nem sokat beszélek már veletek,

8. VÉDELEM ÉS SZABADÍTÁS

mert jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14,30) Ezt egyedül Ő mondhatta el. Sajnos bennünk megvan a bűn, és megmarad az újjászületés után, és erre apellál, erre épít a gonosz nagyon sokszor. Viszont ez a helyzet nem végzetes. Akinek csak a régi természete van, annak az életében a kísértésből általában bűn lesz. Akiben már él Krisztus a hit által, az tud ellenállni, az tud nemet mondani a kísértésre, és tud újra és újra igent mondani Isten akaratára. Az az erős ellenség elől a még erősebb Atyához menekül, és Őt kéri: ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Nem kötelező elbukni a kísértésekben, lehet győzelmes életet is élni, és éppen a győzelemhez vezető úton fegyver ez a kérés is, amit Jézus a szánkba ad itt a Mi Atyánk végén.

Megint csak az övéitől búcsúzkodva figyelmeztette őket: „Vigyázzatok (ez azt jelenti: legyetek éberek, sőt virrasszatok) és imádkozzatok, és ne menjetek bele a kísértésbe, mert lehet, hogy a lélek kész, de a test erőtelen.” (Mt 26,41) Nem passzív igelalak van ott, hogy kísértésbe ne „esetek”. Az nem úgy történik, hogy egyszer csak váratlanul behuppának, nem tehetek róla. Jézus azt mondja: ne menjetek bele! A kísértés csapda. Fel lehet ismerni, hogy az úton gödröt ástak, és betakarták ugyan zöld ágakkal, de miért van az úton zöld ág? Nem szokott lenni. Meg ha jártunk már arra, tudhatnánk: ott nem volt. Valami oka van. Akiben Isten Szentlelke van, a Lélek felismerteti vele a kísértés-helyzetet, és tud nemet mondani arra. Ezért mondja Jézus: legyetek éberek. Kicsit köznapiasan mondva: legyetek észben mindig, és imádkozzatok szakadatlanul, és ne gyalogoljatok bele a csapdába, amiket az ördög készített. Tessék kikerülni! Fel lehet ismerni annak, aki figyel az ő Urára.

Ehhez kell az, hogy ismerjük a saját csalárd szívünket, és ragaszkodjunk a mi Urunk-

hoz. Ehhez kell az az elszántság, hogy készek legyünk leleplezni magunkban mindent, ami még nem Istentől való, hanem a mi régi természetünkől következik. Elszántan irtsunk ki minden kétértelműséget, ami bennünk a gonosszal való kapcsolatunkat illetően van. Az a szomorú, hogy sok hívő ember is, idegen szóval: ambivalensen viszonyul a gonoszhoz. Félt is tőle, meg kívánná is, amiket ajánl. Elvileg elítéljük a bűnt, gyakorlatilag mégis sokszor engedünk a csábításnak, a kísértésnek. Valóban úgy van, ahogy a Jakab leveléből olvastuk: „Mindenkivel kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Aztán a kívánság megfogván bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” (Jak 1,14-15)

Ezen a három lépcsőn akar levezetni az ördög minket. Kívánság mindnyájunkban van, és ő tudja, hogy melyik az a kampó, amelyikbe bele kell akasztania a kísértés kötelét. Vonja és édesgeti — a csábításnak a ravaszságát érezzük ezen. Itt kell nemet mondani. Nem szabad engedni, hogy megfogadjon. Mert ha a kívánság megfogadjon: bűnt szül, a bűn zsoldja pedig a halál. Vagyis az Istentől szakít el bennünket.

Ezért fontos az, hogy ennek az esztendőnek az utolsó napján különösen is bőven, részletesen, szívből adjunk hálát Istennek minden győzelemért, amivel megajándékozott minket a kísértéseink között. Legyen egyedül övé a dicsőség, amikor a kísértésből nem lett bűn. Áldjuk Őt azért, hogy sokszor úgy vitt át kísértések között, hogy észre sem vettük. Hányszor utólag visszaneézve csodáltam Őt, és dicsőítettem az Ő szent nevét, hogy: Uram, én nem is sejtettem, hogy oroszlánok között vezettél. Az ördög, mint ordító oroszlán valóban szertejár, nézvén, kit nyeljen el. Ő őrzött meg, Ő fogta be az oroszlánok száját, Ő vitt át ezer kísértésen úgy, hogy nem lett belőle bukás. Nem az én érdemem, egyedül az övé a dicsőség.

Ugyanakkor legyen ma őszinte bűnbánat bennünk amiatt, hogy sokszor bizony valóban cinkosává szegődtünk a saját ellenségünknek. Kacérkodtunk a kísértésekkel, és aztán belementünk a bűnbe. Flörtöltünk olykor-olykor. Miközben elvileg ragaszkodni akartunk a mi hűséges Megváltónkhoz, aközben hallgattunk egyszer-egyszer az Ő és a mi legfőbb ellenségünkre is. Legyen a szívünkben őszinte bűnbánat emiatt, és ítéljünk el mindent, ami a szívünkben még nem az új természetből való, nem Istentől való, nem krisztusi. Hadd erőtelenedjék meg a bűnnek a természete, hadd erősödjék, növekedjék bennünk a Krisztus. Ehhez ismerünk kell a magunk szívét, és ragaszkodunk kell a mi Urunkhoz.

A harmadik, amit Jézus figyelmeztetésül ad ebben a kérdésben: ismerjük meg egyre jobban a mi Atyánkat is, és bízunk benne. Hol van ez ebben a kérdésben: ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól? Többen megkérdezik: hogyhogy? Isten visz minket a kísértésbe? Hiszen most olvastuk a Jakab levelében, hogy Ő senkit gonosszal nem kísért. És olvastuk a folytatást is, hogy mindenki akkor kísértetik, mikor vonja a maga kívánsága, aztán megfogán, bűn lesz stb. Isten nem akar minket bűnbe vinni. Nem bizony! Akkor mi a magyarázata annak, hogy az Atyát kérjük: ne vígy minket kísértésbe?

Ennek az a magyarázata, hogy aki ezt az imádságot a szánkba és szívünkbe adja, az ismeri az Atyát. Erre az igaz ismeretre akar minket is elsegíteni. Mert bármilyen félelmes hatalom is az ördög, Isten mérhetetlenül hatalmasabb nála. Egyedül a mi mennyei Atyánk a világteremtő és világot fenntartó Úr. Neki alávetett teremtmény még a mi ősellenségünk, a gonosz is, aki az Ő engedélye nélkül egy lépést sem tehet. Még a mi nehéz kísértéseink idejét és mértékét is a mi Atyánk határozza meg. Ezért hozzá imádkozunk. Isten gyermeke nem a gonoszt kéri,

hogy ne vigye kísértésbe. Nekünk egy szavunk sincs a gonoszhoz. Azt se mondjátok, hogy távozz tőlem Sátán. Erre egyedül Jézusnak volt hatalma. Mi a dicsőséges és győzelmes Urunkkal beszélünk meg mindent. Mi az Atyánkat kérjük, hogy ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Ő parancsol a gonosznak is, mert Ő *parancsol* a gonosznak is, és a gonosz kénytelen neki engedelmeskedni mindenben.

Isten gyermeke tisztában van azzal, hogy önerejéből tehetetlen minden kísértéssel és minden bűnre vivő erővel szemben, de végző fokon ezek felett is és a személyes gonosz felett is a mi mennyei Atyánk az Úr, ezért Őt kérjük: ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Kísértéseinkkel harcolva nekünk tudatában kell lennünk Jézus győzelmének. Annak, hogy Ő a kereszten egyszer és mindenkorra megtörte az ördög hatalmát. Ő az, aki a kígyó fejére taposott. Ennek ellenére ez az ellenség még sokat árthat nekünk, és főleg Isten gyermekeit támadja. A többieket nem támadja, hanem a markában tartja. Akik onnan már kiszabadultak, azokat szeretné rémítgetni és visszakaparintani. Ezzel számolnunk kell, de nem szabad elfelejtenünk: mi a győztes Úrnak a seregéhez tartozunk. Ezért fontos, hogy ragaszkodjunk hozzá és bízunk benne.

A Zsidókhoz írt levelet olyan keresztyéneknek írták, akik sokféle kísértésnek voltak kitéve, és szenvedést kellett hordozniuk. Újra és újra ismétlődik benne ez a vigasztalás, hogy Jézus ugyanúgy szenvedett, Jézus ugyanúgy megkísértetett. „Amennyiben szenvedett Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek. „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal Ő-hozzá” (Zsid 2,18)

A Jakab levelében is gyakran van szó erről. „Engedelmeskedjetez Istennek; állja-

8. VÉDELEM ÉS SZABADÍTÁS

tok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetek Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétszívűek.” (Jak 4, 7-8)

A kétszívű ember újra és újra el fog bukni, mert tiltakozik is az ördög támadása ellen, meg szívesen el is fogadná az ajánlatát. Csak az győz a kísértéseken, aki elhatározta, hogy amit az ördög kínál, abból semmi nem kell. Olvastuk, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való és a világosságok atyjától száll alá. Ez azt jelenti, hogy van rossz adomány és rossz ajándék is, ami meg alulról való, és a sötétség fejdelme kínálja. Isten gyermekeit az jellemzi, hogy az *ördögtől semmi nem kell*. Nem kell tőle az egészség sem. Inkább haljak meg betegségemben, de ha az ördög kínálja, nem kell. Nem kell tőle pénz sem, még akkor sem, ha súlyos anyagi gondokkal küzd most a család és olyan remek ajánlatot adott. Nem mondok ilyen istentelen dolgokat: a jó Isten hátha elfordul, és most nem néz ide, ezt a kis umbuldát megengedi nekem. Nem enged meg semmit az övéinek. Szenteljétek meg magatokat — erről van itt szó, és akkor majd Ő visz győzelemről-győzelemre.

Az én Atyám jól tudja, mire van szükségem, majd Ő gondoskodik. Lehet, hogy az utolsó pillanatban fogom megkapni, de bízzam benne, hiszen neki mondtam, hogy a mi mindennapi kenyerünket add meg, a mi mindennapi bocsánatunkat is tőle kértem el, és most tőle kérem: ne vigyen kísértésbe és szabadítson meg a gonosztól. A gonosztól pedig nem kell semmi, mert az biztos hogy rossz, annak nagy ára van, az üdvösségünkkel, az életünkkel, a békeségünkkel fizetünk érte, ha tőle bármit elfogadunk. Akár csak azt is, hogy így szilveszter táján mondja meg, hogy a jövő évben mi fog bekövetkezni.

Jézus tehát azt mondja: ismerjük fel a Gonoszt, a mi ellenségünket, és tartsuk el-

lenségnek minden helyzetben. Arra bátorít: ismerjük meg magunkat egyre jobban, és annál inkább ragaszkodjunk a mi Atyánkhoz; de ismerjük meg a mi Atyánkat is egyre jobban, hogy kicsoda Ő, hogy Ő minde- nek felett van, és így bízunk benne. Így bízunk rá az elkövetkező évet is.

Itt a végén szeretném elmondani ennek az igének a sajátosan szilveszter napi üzenetét. A mai nappal lezárunk egy évet, sőt egy évszázadot, egy évezredet. De mi lesz jobb attól, hogy a naptárt eltesszük, s az új évit elővesszük? Mi változik meg?

Figyeljük meg, hogy mi után következik a Mi Atyánk-nak ez a kérése! „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.” Isten gyermeke előbb bocsánatot kér a bűneire, azután szabadítást is kér a bűneitől. Miközben tudja, hogy folyamatosan továbbra is támadni fogja a kísértő, éppen kísértései közt harcolva, a hatalmas Istentől nemcsak bocsánatot, hanem szabadítást is kér. Nemcsak védelmet az ellenség elől, hanem szabadítást is a rá jellemző, az ismétlődő, a néha még neki is olyan kedves bűneitől, amik oly sok keserőséget okoztak nekünk az idén, és amikkel olyan sok keserőséget okoztunk a körülöttünk élőknek. Nagy dolog, hogy újra és újra jöhetünk bocsánatért. És ha lehet ilyet mondani: még nagyobb, hogy Isten meg is tud szabadítani bűnöktől, a velünk született vagy beidegződött, rossz adottságoktól, szokásoktól, bármitől, amivel neki és másoknak keserőséget okoztunk. Erről ne mondjunk le! Készek vagyunk-e elválni a bűneinktől? Vagy titkon egyik-másik kedves nekünk és sajnálnánk?

Készek vagyunk-e ma, az esztendő utolsó napján kijelenteni: Uram, ettől meg ettől a bűnömtől el akarok válni. Ez nekem nem kedves, nem tartozik hozzám. Azt kérem tőled: soha többet ne ismétlődjék az életemben. De őszintén, szív szerint. Ilyenkor

az a kísértés, hogy jön az ellenség és megmagyarázza: miért vagy ilyen türelmetlen? Majd lekopik az úgy lassan. Vagy: holnap úgy is új évet kezdünk, majd megváltozol. Hogy mitől, azt nem magyarázza meg. Vagy azt mondja: A te korodban már nem változik az ember. Így öregedtél meg, ilyen maradsz, fogadjanak el így. Látod a jó Isten is így szeret téged. Átlátunk-e ezen a tipikusan ördögi megtévesztésen Ez mind szemszedett hazugság.

Akármilyen idős korban is lehet változni, ha valaki Isten teremő erejét engedi mélyebbre a szívében, és Őt kéri. Ha valóban elítéli magában azokat a reá jellemző bűnöket, ha nem kedves neki semmi, ami Istennek utálatos, de kedves neki minden, amivel Isten meg akarja ajándékozni, akkor ott lehet változás. Bízunk a mi Atyánk-

ban, és ugyanakkor ítéljük el mindazt, ami rossz! Mondjuk ki a válást ma sok mindentől, amit Ő megítélt, amiről mi is tudjuk, hogy nem helyes, és engedjük, hogy az így felszabaduló helyet az Ő ajándékai-val töltsse ki az életünkben.

Szeretném kérni, hogy ezen a napon, amikor nem véletlenül lett divat a hangoskodás, a rendezvények, a nagy összejövetel, a mámor, mert fél az ember csendben és világosságban maradni, mi tudatosan álljunk oda a mi Urunk elé. Teremtsünk egy kis csendet otthon meg a szívében is, és engedjük, hogy beszéljen velünk. Mondjuk el szívéből őszintén: ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.

Annak az éneknek, amit sokszor énekeltünk mostanában, a következő két versével válaszoljunk az ígére:

*És ne vígy a kísértetbe,
Mely rajtunk erőt vehetne;
Jól tudod, mely gyarlók vagyunk,
Könnyen tántorodik lábunk:
Szabadíts ama gonosztól,
Ki lest hány nekünk akárhol.*

*Hogyha pedig dicsőséges
Néked, s nekünk épületes
A kísértőt ránk bocsátni,
Hitünket próbára vonni:
Add nekünk a győzedelmet,
Ezzel koronázd hitünket.*

(483,14-15)

Imádkozzunk!

Kegyelmes mennyei Atyánk, köszönjük, hogy felragyogott most előttünk ismét a te egyedülálló nagyságod. Engedd, hogy egyre jobban megismerjük téged, és így egyre könnyebb legyen bízunk benned.

Magasztalunk téged, dicsőséges megváltónk, Jézus Krisztus, a kereszten aratott győzelmedért. Segíts, hogy a gonosszal viaskodva sose felejtjük el, hogy nem nekünk kell őt legyőznünk, legyőzött ellenség támad. Őrizz meg attól, hogy lebecsüljük erejét vagy túlbecsülve azt, rettegünk tőle.

8. VÉDELEM ÉS SZABADÍTÁS

Segíts mindnyájunkat, hogy minden helyzetben közel legyünk hozzád. Add a te Szentlelked világosságát, hogy tudjunk különbséget tenni jó és rossz között: felülről jövő ajándék és alulról felkínált veszedelem között. Segíts, hogy mindig újra határozottan vissza tudjunk utasítani mindent, ami a gonosztól való, s hadd lássuk, hogy minden győzelmünk mögött mégsem a mi elszántságunk van, hanem a te nagy kegyelmed.

Ebben reménykedve tekintünk előre. Benned reménykedve kérjük, hogy ne csak bocsánatoddal ajándékozz meg, amire olyannyira rászorulunk, hanem adj nekünk szabadságot is sok olyan ránk jellemző rossz tulajdonságtól, szokástól, beidegződéstől, bűnös gondolattól, tőled idegen vágytól, amik újra és újra csapdává válnak számunkra. Segíts minket győzelemről győzelemre. Tarts meg mindvégig abban az alázatban, hogy egyedül tőled várjuk a győzelmet és neked adunk érte dicsőséget.

Szeretnénk újra megköszönni így együtt is ennek az elmúló évnek az ajándékait. Szeretnénk megköszönni azokat a próbákat is, amiket a javunkra adottál. Köszönjük, hogy azoknak, akik téged szeretnek valóban minden a javukat munkálja. Szeretnénk megköszönni, hogy nem kell ilyeneknek maradnunk, amilyenek most itt vagyunk. Tisztulhat, változhat az életünk, erősödhet a hitünk.

Kérünk, adj nekünk növekedést a te megismerésedben és a kegyelemben, az engedelmes szent életben.

Könyörgünk azokért, akiknek veszteséget is hozott ez az esztendő. Kérünk, hogy az űrt, ami életükön támadt, te töltsd ki, a te Szentlelked adjon igazi vigasztalást nekik.

Köszönjük, hogy minden gondunkat tereád vethetjük. Az egész jövőnket a te hatalmas kezébe tehetjük most is.

Ámen.